

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 107.031 van 27 mei 2002
in de zaak A. 98.242/XIV-961.**

In zake : XXX,
 wonende te 1030 SCHAARBEEK,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Macedonische nationaliteit, op 28 november 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 24 juli 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 2 november 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 30 januari 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 20 maart 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gezien de persoonlijke verschijning van de verzoekende partij en gehoord de opmerkingen van adjunct-adviseur C. LECHAT, die verschijnt voor de

commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de minister van Binnenlandse Zaken;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur M. STERCK;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België een eerste maal binnenkomt op 14 november 1988 en zich vluchteling verklaard op 5 december 1988; dat deze eerste asielaanvraag wordt afgesloten bij beslissing van 17 maart 1989; dat de verzoekende partij op 13 januari 1993 een tweede asielaanvraag indient die wordt afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering tot verblijf; dat de verzoekende partij op 10 mei 2000 een derde asielaanvraag indient; dat op 24 juli 2000 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 31 oktober 2000 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in haar in het Frans opgesteld verzoekschrift uitdrukkelijk stelt te kiezen voor de procedure in het Frans; dat te dezen de verzoekende partij de vernietiging vordert van de beslissing van de commissaris-generaal houdende bevestigende beslissing van weigering van verblijf; dat te dezen het gebruik van de talen in de rechtspleging voor de Raad van State wordt geregeld door artikel 51/4, § 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat uit het overgelegde administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij noch het Nederlands, noch het Frans heeft gekozen als taal van het onderzoek van haar asielaanvraag; dat, overeenkomstig § 2, derde lid, van het voornoemd artikel 51/4, vervolgens het Nederlands als taal van het onderzoek werd aangeduid en dat de verzoekende partij hierover werd geïnformeerd; dat uit het voorgaande volgt dat de zaak voor de Raad van State in het Nederlands dient te worden behandeld;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een enig middel aanvoert dat luidt als volgt:

“Attendu que les décisions incriminées ne sont pas raisonnablement motivées; que tout acte administratif doit être motivé, en fait et en droit, à peine de nullité. Que la prétendue motivation retenue en l'espèce est indéfendable et ignore l'aspect ethnique de la problématique. Qu'une décision motivée sans examen du fond des persécutions alléguées, ni de leur existence doit être considérée comme une motivation nulle. que la décision incriminée ne soutient pas que les tziganes de Macédoine ne sont pas victimes de faits systématiques et personnalisés de persécution. Qu'il doit être réputé qu'elle n'a pas pris la demande d'asile en examen, et qu'elle est nulle.

Que le récit du requérant est constant quant à son fond.

Que le récit des avanies subies par le requérant est hautement plausible, les persécutions contre les tziganes étant attestées dans tous les pays balkaniques;

Que le requérant ayant fait état de son insoumission, il est évident qu'il risque la perte de la liberté dans son pays d'origine; Que la décision incriminée doit être déclarée non-motivée, arbitraire et fruit d'abus de droit;
Pour tels motifs et tous autres qu'il apparaîtra en cours d'instance.”;

2.2.2. Overwegende dat de bestreden beslissing steunt op het volgende determinerende motief:

“Opgemerkt dient te worden dat betrokkene opeenvolgende verklaringen niet eensluidend zijn. In het kader van zijn tweede asielaanvraag op het Commissariaat-generaal anno 1997, verklaarde betrokkene immers eind december 1992 een convocatieto hebben ontvangen van het Macedonische leger. Aangezien betrokkene vreesde naar het front te worden gestuurd, zou hij vervolgens bij familie in Macedonië zijn ondergedoken. Enkele dagen later zou de politie betrokkene thuis zijn komen zoeken en zijn echtgenote hebben mishandeld. Daarop zou betrokkene hebben besloten om Macedonië samen met zijn echtgenote te ontvluchten omstreeks januari 1993. Met betrekking tot zijn derde asielaanvraag anno 2000, maakte betrokkene op het Commissariaat-generaal daarentegen niet het minste gewag van een dergelijke convocatieto van het Macedonische leger noch van enige mishandeling door de politie ten aanzien van zijn (voormalige) echtgenote. Meer nog, betrokkene beweerde in deze laatste versie van de feiten, Macedonië reeds te hebben verlaten in 1984 en persoonlijk nooit meer naar zijn land van herkomst te zijn teruggekeerd aangezien hij inmiddels officieel werd veroordeeld tot vijf jaar gevangenisstraf op grond van desertie uit het Joegoslavische leger in 1984. Bovenstaande tegenstrijdigheden, die de kern van de afgelegde verklaringen omvatten, zijn dermate fundamenteel dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan zijn relaas.”;

Overwegende dat de verzoekende partij in haar enig middel geen kritiek betreft op bovengeciteerd motief; dat dit motief de bestreden beslissing op zich draagt en dat er geen gegrond middel tegen dit motief werd aangevoerd; dat de overige kritiek in het middel zich derhalve richt tot een overtollig motief, zodat de eventuele onregelmatigheid ervan niet van die aard is om de bestreden beslissing aan te tasten; dat het middel, voor zover het zich richt tot een overtollig motief, niet dienstig kan worden ingeroepen;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zevenentwintig mei tweeduizend en twee, door :

de HH. G. DEBERSAQUES,

W. GEURTS,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

G. DEBERSAQUES.